

de Badgast

nummer 13 - zomer 2005

Een van de charmes van ons terrein is dat alle huisjes van elkaar verschillen. Het is een prettig rommelig geheel van stijlen. Ieder laantje ziet er anders uit en heeft een eigen sfeer. Iets daarvan willen we in deze en komende Badgasten overbrengen door laantjes en hun bewoners eens te beschrijven in woord en beeld. We beginnen aan het begin, met de eerste huisjes op het terrein, huisje 1 tot en met 8.

De redactie van de Badgast wenst iedereen een mooie zomer toe.

Het eerste laantje ... huisje 4

Op nummer 4 wonen de heer en mevrouw Geljon uit Rotterdam. Zij kwamen al veertig jaar in de buurt van Egmond op vakantie voordat ze veertien jaar geleden het huisje op deze prachtige plek konden kopen. Jan en Nel Schuit hadden het plan gehad hier zelf te gaan wonen, maar vaste bewoning was er niet toegestaan en zo kwam het huisje vrij. Nou ja, huisje, eigenlijk was het een krot, dus er moest wel even over nagedacht worden. Maar gelukkig viel het mee: het afbreken hebben ze zelf gedaan, een casco huis hebben ze laten plaatsen en het inrichten deden ze weer zelf. Het huis is goed geïsoleerd en er staan twee bijzondere elektrische kachels die het in no time warm hebben. Eigenlijk wordt alleen die in de woonkamer gebruikt, de tweede is alleen bij strenge kou nodig. De kachels zijn gekocht bij Apeldoorn in het dorp, want daar hebben ze heel goede ervaring mee. Onlangs heeft dit bedrijf nog een nieuw dak over het oude dak heen geplaatst. Geen getrip meer, want alle vogels glijden van het nieuwe gladde dak.

Meneer en mevrouw Geljon hebben alleen elektriciteit, geen gas. Ze zijn een beetje

beducht voor de gasflessen die bij veel huisjes nog in gebruik zijn. Afgelopen winter maakten ze een hachelijk avontuur mee, waardoor ze zich weer realiseerden hoe gevaarlijk gas kan zijn. Een gestoorde man uit Bosch en Duin bracht de nachten door op de Adelbertusakker, al schreeuwend en tierend, en maakte daar vuur. De volgende dag vonden ze gebruikte en niet-gebruikte lucifers. Ze hebben aan verschillende instanties een brief geschreven, niet over de man, die mocht daar gerust slapen, maar over het brandgevaar. Na een paar nachten was het gelukkig afgelopen.

Het uitzicht is vanuit het huis en vanaf het mooie terras fantastisch. Rechts zijn een paar jaar geleden nieuwe stenen huisjes gekomen, maar daar hebben ze geen last van. Ze gaan zelfs met verschillende bewoners van dat terrein om. Ook kennen ze mensen in het dorp, zoals Jan en Nel Schuit die ze nog regelmatig zien, en de twee vrijwilligers die de Adelbertusakker onderhouden en die van de winter 's avonds in het donker het hek van de akker dicht moesten doen.

Vervolg op pag 2 en 3

Het eerste laantje ... huisje 7

In huisje 7 woont Theresia van de Zande. Zij komt al 34 jaar op ons terrein. Eerst hadden haar ouders hier een huisje, en sinds 22 jaar heeft ze haar eigen plek. Vroeger kwamen haar man en twee dochters ook vaak, tegenwoordig woont ze in het zomerseizoen de halve week in Egmond en de andere helft in Amsterdam.

De winters vallen haar lang, vijf maanden niet naar buiten valt haar zwaar. Want Theresia is ecologisch tuinier, en dus heel graag buiten bezig. Haar tuin is prachtig en ziet eruit alsof alles vanzelf groeit. Maar om het er zo uit te laten zien, moet er juist heel veel gebeuren. Vroeger was een groot deel van de tuin grasveld, maar nu haar dochters volwassen zijn, zijn er nog slechts een paar stukjes gras over.

De tuin blijft in beweging. Plantenkennis is belangrijk om de planten hun goede plaats te geven.

Met pijn in het hart worden overwoekeraars soms uitgetrokken, want alle planten moeten wel een kans krijgen. In principe krijgen de planten geen water, alleen op extreem warme dagen.

Er wordt niet geschoffeld, want dan beschadig je de planten. En alles wordt teruggegeven aan de tuin, bladeren etc. worden tussen de planten gelegd als compost: je geeft de tuin terug wat hij geeft. Er is nog nooit wat gekocht, alles verspreidt of vermeerdert zich of wordt gestekt.

Maar 'jij bepaalt wat erin staat'.

Olga en Michaël

zevenblad en winde was, en dat dezelfde types welig tierden tussen de tegels, mocht de pret in het geheel niet drukken.

Onze dochter kon lekker buiten spelen, haar zusje een paar jaar later ook, we fietsten en wandelden door de polders, bossen en duinen, en op warme dagen gingen we naar het strand.

In de loop van de tijd pakten we de tuin aan. De blauwsparren werden omgehakt, het onkruid afgeplagd, hagen aangeplant, graszoden gelegd en borders gecreëerd. In die borders plantte ik waar mijn oog op viel in een tuincentrum of op de markt: anjers en rozen, afrikaantjes en dahlia's, goudsbloemen en margrietten, allemaal soorten die ik van uiterlijk kende.

Een plantje hier, een plantje daar, op keurige afstand van elkaar, en ieder weekeinde vond ik ze terug, weer groter geworden, maar ook bleek het onkruid tussen die kleurige planten weer opgeschoten te zijn. Ik haalde de uitgebloeide bloemen weg (ik las intussen een tuinblad, vandaar dat ik wist dat dat moest om ze de hele zomer aan de bloei te houden), gaf water en schoffelde rond de planten. Ik spoot met gif tegen de luizen, strooide korrels tegen de slakken en raakte bijna in paniek als ik rupsen zag die ook van de bladeren vraten.

In de herfst maakten wij de tuin 'winterklaar' (ik moet nog altijd lachen als ik daaraan terugdenk) door het uittrekken van de planten, en dan stopte ik tulpen- en narcissen-bollen in de aarde, blauwe druifjes en krokussen, en als die in het voorjaar uitgebloeid waren, gingen ze eruit en begon de cyclus opnieuw en was er weer flink werk aan de winkel voor de schoffel.

Nu is onze schoffel dus al jaren met pensioen. Toch hebben we vrijwel geen onkruid meer in de tuin. Evenmin spuiten we nog gif of strooien korrels en rupsen zijn alleen maar welkom. Plagen komen vrijwel niet meer voor. Onze tuin is ecologisch, een kleine biotoop die zichzelf in evenwicht houdt. Hoe dat zo gekomen is, en dat ook dat niet vanzelf gaat, hoop ik jullie in de komende nummers te vertellen.

Theresia van de Zande

Tuinieren zonder schoffel

Hij staat nog steeds in de tuinkast, onze schoffel. Ik weet eigenlijk niet waarom ik hem bewaar, het zal wel iets met nostalgie te maken hebben, want gebruiken doe ik hem al jaren niet meer.

Hij herinnert me aan de tijd dat ik niets van tuinieren wist en nauwelijks een eenjarige van een overblijvende plant kon onderscheiden, laat staan dat ik ze benoemen kon.

Het is deze zomer 22 jaar geleden dat Paul en ik huisje 7 kochten. We woonden toen nog 3-hoog in Amsterdam, en waren dolblij met ons nieuwe bezit. Dat de tuin bestond uit twee halfdode blauwsparren plus iets wat ooit een grasveld geweest moest zijn, maar nu een verzameling paardebloemen, klaver, distels, brandnetels,

Het eerste laantje ... huisje 5

Johan Groot en Gabriëlle van Vilsteren zijn vanaf 2002 eigenaar van huisje 5. Hebben ze een 'laantjesgevoel'? Nu, dat vinden ze een te groot woord, maar je kent je burens wel en kunt ook bij elkaar terecht om iets van elkaar te lenen of je voert over de heg gesprekken met elkaar over het weer en het strand. Ook spelen de kinderen met elkaar. De onderlinge sfeer is vriendelijk. Ze hebben de indruk dat op dit stukje van het terrein veel kinderen zitten van de pioniers van de camping.

Wat ze aantrekt is de rust (veel rustiger dan bijvoorbeeld Bakkum). Vanwege die rust staat er nu toch een schutting om de tuin: sociale contacten zijn prima, maar niet de hele dag door! De verwachtingen die ze hadden zijn uitgekomen: genieten van het strand en vaker in de natuur zijn. Gabriëlle had niet verwacht dat ze het hier zo prettig zou vinden. Het geeft altijd een vakantiegevoel, hoe kort je er ook bent; je laat alles even achter je.

Met een nieuw huis in IJburg was er even de gedachte om Egmond op te geven. Ook daar is water, er zijn vergezichten en er is (nu nog) rust. Maar Egmond is toch anders, het biedt een ontsnapping aan het dagelijks leven en daarom hebben ze de verkoopgedachte gauw weer losgelaten.

Strand

Het is prachtig weer. De zon schijnt en niet zo'n beetje ook!
De familie Schouten is in haar element.

We gaan naar het strand! We gaan niet even, nee, we gaan de hele dag.
De parasol gaat mee, de handdoeken, de bikini's en natuurlijk de zonnebrand. Allemaal op de fiets, de dag kan niet meer stuk.

Op het strand is het druk. Iedereen wil graag in het zonnetje, het heeft ook best veel geregend de laatste tijd.

Britt en Maxime vinden een heleboel zeesterren. Ze moeten wel héééél goed kijken van mama of ze nog leven. Als ze nog leven dan moeten ze terug in de zee, anders is het zielig.

De tijd gaat snel, heel snel, het is leuk, echt leuk ...

Heel langzaam wordt het een beetje bewolkt, het zijn witte schapenwolkjes.

'Niks aan de hand', roept Ronald, 'die paar wolkjes, geniet nou van de dag!'

Maar toch gaan een paar mensen al weg, ze vinden het niet leuk zonder zon. Zo gaat de tijd weer voorbij, maar als Marly en Kris goed kijken vinden ze het eigenlijk ook geen leuke wolkjes meer, de wolkjes worden bozer.

'Het lijken wel wolven', roept Britt.

Astrid is het niet met haar eens, 'het valt reuze mee, geniet nu maar van het mooie weer.' Nog meer mensen vertrekken en kijk: de Schoutentjes zijn bijna alleen op dat strand.

De wolken zijn nu donker, ze zijn zwart. Ze zijn niet alleen boos, nee, ze zijn woedend. Het lijken wel weerwolven ...

Nu wordt het toch echt wel spannend. 'We gaan snel inpakken', roepen Ronald en Astrid, 'we zijn zo thuis.' Maar ze worden toch ook wel een beetje zenuwachtig. SNEL, SNEL alles in de tassen, REN REN snel weer naar de fietsen. HOP HOP op de fietsen SNEL SNEL over het eerste duin. Je hoort eigenlijk niks meer, geen meeuw maakt meer een geluidje. De duinen houden hun adem in. Halverwege het tweede duin begint de wind, WOESJ WOESJ, de bomen zwiepen heel hard heen en weer.

'We kunnen niet meer fietsen, we rollen bijna om', roepen de kinderen.

Ze gaan maar lopen, in het donker, in de storm, en toen ze dachten dat het niet erger kon, begon het te regenen ... hééél hard te regenen.

Nog een duin, dan zijn we er, nog een stukje over het fietspad en FLITS FLITS nu gaat het ook nog onweten. Nog nooit hebben de Schoutentjes zo hard en zo stil gelopen, ze zeggen niks meer.

Maar dan, als ze thuis zijn, en weer droog en veilig, dan zeggen ze tegen elkaar: 'Wij geloven nooit meer in vrolijke schapenwolkjes, daaronder zitten toch echt wel boze wolven'!!!

Astrid Schouten

Er hielpen veel mensen mee dit jaar op de Groendag!

Wist u dat ... (terugblik op zomer 2004)

- We weer een hele mooie zomer hebben gehad.
- We het vakantie seizoen zijn begonnen met een gezellige brunch.
- We met de kleintjes naar de Batavier zijn geweest.
- En met de jongerendag zijn gaan kanoën in Wormer.
- We daar de organisatie en vrijwilligers voor willen bedanken.
- Lichtjesavond dit jaar werd afgelast vanwege het slechte weer. Dat volgend jaar het thema halloween blijft.
- We het vakantie seizoen weer hebben afgesloten met een BBQ en grote loterij.
- Wesley ons heeft laten dansen op de discotonen.
- We met z'n allen weer veel loten hebben gekocht. Waar we weer heel veel mooie prijzen voor hebben kunnen kopen, en daar ook de andere activiteiten van betalen.
- De wijn bij de bar nauwelijks duurder is dan een zelf meegebrachte fles.
- Dat er weer veel mensen bereid waren de tent op te zetten en af te breken.
- We iedereen daarvoor hartelijk willen bedanken!

Jaap, Anita en Wilma van de activiteitencommissie hopen u dit seizoen weer te kunnen begroeten:
13 augustus 2005 BBQ en let op de bordjes!

Vossen

De vos is het grootste roofdier in ons land, met staart wel meer dan een meter lang. Hij is oranje-rood met een witte bief en een mooie 'lont', aan de staart, dat is dat witte puntje eraan. Ook heeft hij zwarte oren en zwarte sokjes.

De vos leeft in de duinen en de bossen, je krijgt hem bijna nooit te zien omdat hij behoorlijk achterdochtig is. Als hij iets heeft ontdekt loopt hij er eerst met een wijde boog omheen, het kan best een valstrik zijn.

Er zijn behoorlijk wat vossen, rond de zesduizend in Nederland!

Hij komt pas tevoorschijn als het een beetje gaat schemeren, dan jaagt hij meestal op kleine zoogdierpjes zoals muizen en konijnen.

In het voorjaar zijn die er veel en worden er dus ook veel jonge vosjes geboren, dat zijn er ongeveer 4 à 7 per keer. Ze groeien snel maar blijven erg kwetsbaar. Vaak worden nestjes uitgegraven en verkocht; dat is niet zo handig want ze zijn erg schuw en het blijven natuurlijk gewoon vossen en die hebben geen vaste leider en leven op zichzelf.

Zo is het toch het beste als hij gewoon verscholen in het wild leeft en hij zich af en toe laat zien.

Linda Sintenie

Vakantiehutten

Vorig jaar zijn er in de zomervakantie weer geweldig mooie hutten gebouwd. Sommigen hadden wel twee verdiepingen, een veranda en er was een café.

Ook dit jaar ligt het terreintje weer klaar voor onze huttenbouwers!

Redactie:
Michaël, Olga, Brendan,
Marlies, Renée

Redactie-adres:
Pythagorasstraat ...
.....Amsterdam